

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/295/2013
Identifikačné číslo spisu:	2508211394
Dátum vydania rozhodnutia:	23.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2508211394.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu HC PROPERTY s.r.o., so sídlom Rázusova č. 73, Hlohovec, IČO: 45 969 515, zastúpeného JUDr. Petrom Peružekom, advokátom so sídlom v Hlohovci, Podzámska č. 41/A, proti žalovanému NIRO s.r.o., so sídlom Partizánska č. 3, Banská Bystrica, IČO: 36 222 283, o vypratanie nehnuteľností, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 4 C 564/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. januára 2013 sp. zn. 9 Co 288/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Piešťany rozsudkom z 13. júna 2012 č.k. 3 C 564/2008-389 žalobu o vypratanie nehnuteľností nachádzajúcich sa v obci a k.ú. E., zapísané na LV č. XXXX Správy katastra E. pre obec a k.ú. E. ako pozemok parc. č. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria, stavba administratívnej budovy a jedálne, súp. č. XXXX, na parc. č. XXXX/XX, pozemok parc. č. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria, stavba - sklad, súp. č. XXXX, na parc. č. XXXX/XX, pozemok parc. č. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria, stavba - sklad, súp. č. XXXX, na parc. č. XXXX/XX a pozemok parc. č. XXXX/XXX, zastavané plochy a nádvoria zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (§ 151 ods. 3 O.s.p.). Svoje rozhodnutie vo veci samej právne zdôvodnil § 3 ods. 1, 3, § 5 ods. 2, § 9 ods. 1, § 10 a § 12 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov a § 720, § 680 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a tiež § 476 a § 477 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka. Podrobne rozviedol, z akých vykonaných dôkazov vychádzal a aké skutkové zistenia z nich vyvodil. Poukázal na to, že 14. apríla 2006 bola uzavretá zmluva o nájme nebytových priestorov medzi spoločnosťou POPO, s.r.o. ako prenajímateľnom a POPO Slovakia, a.s. ako nájomcom, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX Správy katastra E. pre obec a k. ú. E. (bližšie označené v dôvodoch rozhodnutia). Zmluva bola uzavretá na dobu určitú do 31. decembra 2056. Predmetné nehnuteľnosti vo vlastníctve spoločnosti POPO, s.r.o. nadobudol na základe

Osvedčenia o priebehu dobrovoľnej dražby J. z 27. februára 2008 do vlastníctva pôvodný žalobca v prejednávanej veci. Drôtovňa, s.r.o., Hollého č. 28, Hlohovec, ktorý vydražil nehnuteľnosti spolu s ťarchou - uvedenou nájomnou zmluvou zo 14. apríla 2006. V zmysle § 680 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka vstúpil pôvodný žalobca do právneho postavenia spoločnosti POPO, s.r.o., t.j. prenajímateľa, čím vznikol nájomný vzťah medzi pôvodným žalobcom a spoločnosťou POPO Slovakia, a.s. Zdôraznil, že ide o zmluvu na dobu určitú a bolo len právom nájomcu zmluvu vypovedať. Táto zmluva nikdy zo strany spoločnosti POPO Slovakia, a.s. vypovedaná nebola, ani nebolo súdnym rozhodnutím určené, že je neplatná. Pôvodný žalobca napriek existencii platnej nájomnej zmluvy uzavrel 18. apríla 2008 so žalovaným zmluvu o nájme nebytových priestorov na rovnaké nehnuteľnosti s tým rozdielom, že tento nájom bol obmedzený len na niektoré priestory nachádzajúce sa v objekte, ktoré boli v čase uzavretia zmluvy o nájme iného subjektu. Súd na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru o právnej aj faktickej nemožnosti plnenia. V čase uzavretia nájomnej zmluvy 18. apríla 2008 vznikol stav, kedy súbežne existovali dve nájomné zmluvy a dvaja rôzni nájomcovia - POPO Slovakia, a.s. a NIRO, s.r.o., ktoré v tom čase neboli vzájomne personálne prepojené. S poukazom na § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd prvého stupňa posúdil zmluvu o nájme nebytových priestorov z 18. apríla 2008, uzavretú medzi pôvodným žalobcom a žalovaným ako absolútne neplatný právny úkon. Neplatnosť zmluvy nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku. Súd prvého stupňa na ňu pri posudzovaní platnosti a účinnosti zmluvy ako predbežnej otázky v tomto konaní prihliadal z úradnej povinnosti. Na základe uvedeného mal za zrejmé, že aj výpoveď z nájmu z 15. mája 2008 je neplatným a neúčinným právnym úkonom, nakoľko len platnú zmluvu možno platne a účinne vypovedať. Práva a povinnosti z nájomnej zmluvy zo 14. apríla 2006 prešli na pôvodného žalobcu vydražením dotknutých nehnuteľností, čím vznikol nájomný vzťah medzi spoločnosťou Drôtovňa, s.r.o. ako prenajímateľom a spoločnosťou POPO Slovakia, a.s. ako nájomcom. Tento nájomný vzťah nebol ukončený výpoveďou ani dohodou zmluvných strán. Spoločnosť POPO Slovakia, a.s. zmluvou o predaji časti podniku 18. augusta 2008 predala časť podniku, ktorú predstavuje POPO Slovakia, a.s. - odštepný závod Hlohovec, so sídlom Rázusova č. 73, Hlohovec, žalovanému NIRO, s.r.o., čím žalovaný vstúpil do práv a povinností predanej časti podniku, a teda aj do nájomných vzťahov so žalobcom. Súd prvého stupňa na základe týchto skutočností dospel k záveru, že zmluva o nájme nebytových priestorov uzavretá medzi účastníkmi je neplatná, preto nemohol pôvodný žalobca ani výpoveďou z 15. mája 2008 platne vypovedať nájomný vzťah so žalovaným. Žalovaný v priebehu konania preukázal, že užívanie nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu je odvodené od inej vzájomnej zmluvy, a to platnej zmluvy o nájme nebytových priestorov zo 14. apríla 2006. Preto uzavrel, že nie je daný zákonný dôvod na vypratanie z dotknutých nehnuteľností.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. januára 2013 sp. zn. 9 Co 288/2012 rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil s tým, že o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a v podrobnostiach poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého ako aj z obsahu spisu mal za zrejmé, že súd prvého stupňa pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, prednesov účastníkov, listinných dôkazov a vec je i správne právne posúdená. Mal za to, že súd prvého stupňa správne považoval za platnú zmluvu o nájme nebytových priestorov zo 14. apríla 2006. Ďalšie zmluvy o nájme uzavreté účastníkmi konania a ich právnymi predchodcami nemožno považovať za platné, ktoré by vylučovali platnosť označenej nájomnej zmluvy. Aj podľa názoru odvolacieho súdu dôvod vypratania nie je daný. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. S poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. svoje rozhodnutie podrobnejšie neodôvodnil s konštatovaním správnosti napadnutého rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom vyvodzoval z nenáležitého zdôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov, keď bez ďalšieho bližšieho zdôvodnenia bola za určujúcu považovaná nájomná zmluva zo 4. apríla 2006 uzavretá medzi spoločnosťou POPO, s.r.o. ako

prenajímateľom a spoločnosťou POPO Slovakia, a.s. ako nájomcom, keď existujú ďalšie vyhotovenia zmluvy a to zmluva bez dátumu a vyhotovenie zmluvy z 31. marca 2006. V tejto súvislosti vyčítal súdom, že sa vypořádali len s posúdením platnosti nájomnej zmluvy z 18. apríla 2008. Konajúce súdy sa vôbec ako predbežnou otázkou nezaoberali tým, či vôbec spoločnosť POPO Slovakia, a.s. ako pôvodný nájomca a právny predchodca žalovaného (viaceré exekúcie) mohol platne previesť 21. augusta 2008 časť podniku na spoločnosť žalovaného. Konajúce súdy sa tiež nevypořádali ani s posúdením predmetu uvedeného nájmu, hoci je zrejmé, že nejde o prenájom totožnej veci. Dovolateľ žiadal rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, keď mal za to, že súdy nesprávne zhodnotili skutkový a právny stav a teda dospeli k nesprávnym záverom, čím mu odňali možnosť konať pred súdom.

Žalovaný sa na dovolanie žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podal včas žalobca (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok dovolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Citované ustanovenie je v znení účinnom do 31. decembra 2014.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalobca v dovolaní výslovne namietal, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. So zreteľom na tieto tvrdenia sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tohto tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či dopĺňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods.1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). To znamená, že nie každé porušenie procesných predpisov súdom a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu vady konania, ktorú má na zreteľ ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku dovolateľa, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu boli nedostatočne odôvodnené, súdy sa nevysporiadali s jeho podstatnou argumentáciou a založili tak svoje rozhodnutia na nesprávne zistenom skutkovom stave a nesprávnom právnom posúdení veci.

Z ustálenej judikatúry ESĽP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní

však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné.

Predovšetkým rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Keďže sám žalobca svoj nárok vo vzťahu k žalovanému - vypratanie nehnuteľnosti vyvodzoval zo zmluvy o nájme nebytových priestorov z 18. apríla 2008 a na to nadväzujúcu výpoveď z nájmu z 15. mája 2008, okresný súd posudzoval platnosť tejto zmluvy a v tej súvislosti možnosť platne a účinne predmetnú zmluvu (nájom) vypovedať. Vysvetlil prečo za platnú považoval zmluvu zo 14. apríla 2006, keď podrobne rozviedol genézu vlastníckych a nájomných vzťahov k nehnuteľnostiam žalobcom označených. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu a zmyslu.

Rozhodnutie odvolacieho súdu v kontexte s rozhodnutím súdu prvého stupňa, spĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd v odôvodnení uviedol, čoho sa žalobca domáhal, ako rozhodol súd prvého stupňa, čo bolo predmetom odvolania žalobcu, či sa k odvolaniu vyjadril žalovaný. Odvolací súd v podstate prevzal skutkový stav, ako ho ustálil súd prvého stupňa a dospel k totožným skutkovým a právnym záverom. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto nemožno považovať za neodôvodnené, resp. nepreskúmateľné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení. Ako už bolo vyššie spomenuté súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Prípustným dôvodom dovolania preto ani nemôže byť nesúhlas účastníka s výsledkom sporu v jeho neprospech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade neodôvodnené a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Dovolací súd preto dospel k záveru, že v konaní nedošlo postupom súdov k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky dovolateľa, ktorý vo svojom dovolaní tieto podradil pod § 237 písm. f/ O.s.p., tieto neboli založené na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní, alebo že mu znemožnili urobiť niektorý procesný úkon a pod., išlo predovšetkým o vyjadrenie nespokojnosti žalobcu s výsledkom sporu. Z určujúceho - obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) preto nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na otázku nesprávneho hodnotenia dokazovania súdmi a nesprávneho právneho posúdenia. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. totiž odňatie možnosti konať pred súdom dáva výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu (porušením procesných práv priznaných účastníkom občianskym súdnym poriadkom) a nie s jeho skutkovým a právnym hodnotením veci.

Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že dovolanie nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných vád (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu

hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“). Okrem toho platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, a preto nemôže byť predmetom posúdenia v rámci mimoriadneho opravného konania (porovnaj R 42/1993). Z vyššie uvedených dôvodov za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdmi a právnym hodnotením veci. Námietky dovolateľa v tomto smere preto z hľadiska prípustnosti a zároveň dôvodnosti podaného dovolania neboli právne významné a dovolací súd sa nimi nemohol zaoberať.

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.